

HAYATA TUTUNMAK

Her şey, başka o gün... Bulutlar hiç olmadığı kadar öfkeli, gök hiç olmadığı kadar hırçın... Yağmur damlaları ve yıldırım karışırken birbirine bir korku filmini andıran sahnenin içinden çıkmak için çırpınıyor insanlar, arabalarının içinde güvenli evlerine bir an önce varmak için dua eden aileler... Evler, huzurlu... Evler, sakin... Evler, sıcak...

Zemin kaygan, yol karışık, gök alabildiğine öfkeli... Sonra kulakların hiç duymadığı kadar sert bir çarpışma sesi. İsrail'in suru kadar acı bir ses... Bağırışlar, inlemeler, son çırpınışlar, kaybedişler ve susmayan siren sesleri... Gök sustu, yağmur taneleri görevini yapmış olmanın huzuru ile başka bir diyara yol aldı. Geriye acı acı öten siren sesleri kaldı yalnız... Sonra nefes nefese kalmış, kan ter içinde, yatağında kıvranan genç bir kadın çığlığı... Çaresiz ve yorgun...

Nil, o uğursuz kaza gecesinin ardından kaçınıcı kez gördüğünü hatırlayamadığı rüyayı gördü yine. Üzerinden koca bir yıl geçmişti ama hâlâ ilk günkü kadar sahiciydi sahneler. Aldığı terapiler, sakinleştirici ilaçlar, uyku hapları, kâfi gelememiş; ona, o günü, o uğursuz geceyi unutturamamıştı.

Kutular dolusu ilaç, uyku hapları, nasıl unutturabilirdi ki kazada kaybettiği en yakın arkadaşını ve yine aynı kazada kaybettiği sol bacağı? Ölümüne ilk kez bu kadar yakın hissetmişti kendini oysa ölüm, sadece yaşlıların kapısını çalardı. Öyle zannederdi. Ölüm ve yaşlılık birbirine dostu... Siyah ve beyaz gibi... Öyle değil miydi yoksa? Bu kadar yakın mıydı ölüm? Bir soluk kadar yakın mıydı Azrail? Bir gün vardı beden, ertesi gün yoktu. Ruh, bedeni her an terk etmeye hazırdı. Öyle sözleşmişti Kâlû Belâ'da. Ait olduğu yere dönmeliydi, bir gün önce ya da bir gün sonra, ne fark ederdi ki!

Son sözü "Benim için dua edin." olmuştu kaybettiği arkadaşının. Üç yüz altmış beş gün bitiremeye de arkadaşının ölüm acısını, alıştırmıştı yokluğuna. Sahi, şair demez miydi "20. yüzyılda ölümlerin bile yasının en fazla bir yıl tutulduğunu." İlk günkü kadar değildi kaybedişin acısı ama kaybettiği bacağının acısı, ilk günkü kadar sıcaktı. Bazen o uğursuz kazada ölmediği için defalarca şükrediyor bazen de tek bacağı kaybettiği için tekrar ve tekrar ölmek istiyordu. Toprakta kaybolmak, sonsuzluğa geçmek ve uzaklaşmak madde âleminden...

Nil... Güzel Nil... Annesi Mısır'a yaptığı ziyaretinin ardından güzelliğine vurulduğu Nil Nehri'nin adını vermişti kızına. Bereketli Nil, suyunu verdiği her karış toprağı cennete çevirirdi. Susamış topraklar, Nil'in serin sularıyla ferahlar, bitkiler Nil'in bereketli sularıyla toprağı kök salardı. İsmiyle müsemma derler ya, Nil de ismiyle müsemma genç bir kadındı. Nazlı, bereketli, huzur veren ve sakin biri...

Ama şimdi öfkeli, şimdi herkese ve her şeye kırgın... Doğduğu güne, nefes aldığı her dakikaya, geçmişine ve geleceğine... Yağmur tanelerine doymuş bir nehrin hırçınlığı kadar öfkeli ve dalgalı...

Kaza, o uğursuz kaza... Her şeyin başladığı ve bittiği yer... Bir dakika geç çıkmış olsalardı iş yerinden, sadece bir dakika, o uğursuz kaza olmayacaktı. Bacağı yerinde olacak, belki de can arkadaşıyla kahkahalar eşliğinde sıcak kahvelerini yudumlayacaklardı şimdi. Neyle açıklanabilirdi ki bu? Kader mi, alın yazısı mı, kuantum mu, ne? Neden onları bulmuştu sanki! Mutluluğunu, başarılarını, gençliğini ve güzelliğini mi kıskanmıştı kem gözler? Hangi kötü bakışın bedduasını almıştı zavallı bedeni, kimin, ne hakla?

Defalarca sorular sordu Nil, defalarca sorguladı, isyan etmekten korktu ve sustu... Çaresizce sustu...

Kazadan sonra bir ayı bulan yoğun bakım macerası, ezilen bacağı kesmek zorunda kalan doktorlar ve sonrasında iki ay boyunca devam eden tedaviler ve kurtuluş... Hastanenin batikon kokan koridorlarından huzur kokan evine dönüş ama bir bacağı ameliyat masasında bırakarak.

Kendinden bir parçanın, yıllarca sana yoldaş olmuş bir parçanın seni terk edişi ne kadar acıdır bilir misin? Bir bacağına diğer bacağına eşlik edememesi, vitrinlerde gördüğün ayakkabılara düşman kesilmek, güzel ayakkabılarının ritmini koridorlarda duyamamak, sevdiğin kıyafetleri giyememek, insanların acıyan bakışlarına maruz kalmak, uzun sahil yürüyüşlerini yapamamak, kollarıyla boşluğu kucaklayıp özgürce, hiç durmadan koşamamak, nasıl kötü bir histir bilir misin? Kimse bilemez, başkasının makosenlerini giymeden, hiç kimse bilemez bir diğerinin kalbinde kopan fırtınaları, acılarını, hezimetlerini, iç çöküşlerini... Hiç kimse...

Nil, tek bacağıyla yaşamaya alışırken ilk zamanlar kabullenmek istemedi, bu kötü kaderi, günlerce evden çıkmadı. Ziyaretine gelen arkadaşlarını görmek istemedi, tek dostu bilgisayarı oldu. Kendi yaşadıklarına benzer hayatları yaşayan insanları aradı parmakları. Okudu, yazıştı, dertleşti onlarla... Okudukça ve dinledikçe kaçışın çözüm olmadığını anladı. Çıkmalıydı kapandığı fanustan. Dışarıda kocaman bir dünya beklerken onu, camın arkasından başkalarının başarılarını izlemek yakışmazdı ona. Alışmıştı tırnaklarıyla kazanmaya. Alışmıştı zorluklar karşısında yılmamaya. Okul yıllarındaki başarılarını düşündü, aldığı dereceleri, öğretmenlerinin takdir dolu sözlerini. O yıllardaki yaşama sevincini. İlk işe başladığı günü. Alın teri ile kazandığı ilk maaşını... İş yerindeki hızlı yükselişini... Her şey o kadar güzelken ve tam da onca erkek çalışanın arasından sıyrılıp şirketin halka ilişkiler müdiresi olacakken bu talihsiz kazayla hayatının bir anda ters yüz oluşunu...

Nil... Sordu... Sordu ve sordu. Sonra bir gün yatağından hiç olmadığı kadar huzurlu uyandı. Her şey hiç olmadığı kadar netleşti gözünde. Aynaya doğru yaklaştı. "Evet, bir bacağım yok. İstedğim gibi yürüyemiyorum belki, istediğim kıyafetleri özgüvenle giyemiyorum, insanların acıyan bakışlarından dolayı mutsuzum, iş yerime tekrar dönebilecek cesaretim var mı, bilemiyorum ama ben Nil'im. Nil... Hâlâ aynı kalbi, hâlâ aynı çalışma azmini taşıyorum vücudumun her zerresinde. Kaza, bir bacağıma acımasızca alsa da benden, ben hâlâ aynı insanım. Tek farkım, bir bacağım yok. O uğursuz kazayı, yağmuru, gök gürültüsünü, kaderi, her şeyi affetmeliyim. Zaman akıp giderken ve geçen bir saniyeyi bile geri getiremezken kendime acıyıp kalan zamanımı, kendi ördüğüm çelik duvarlarımla heba etmemeliyim." dedi aynaya yansıyan görüntüsüne.

Kazadan sonra ilk kez bu kadar emin hissetti kendini. Kaza akşamı ölüme uğurladığı dostlarıyla birlikte ötelere gönderdiği yaşam sevincini, geri istedi göklerden. Yeniden başlamaya söz verdi kendine. Yoluna devam etmekten başka çaresi yoktu. Tanrı, ona ikinci bir hayat bağışlamıştı. Buldukları arabadan sağ kurtulan tek kişi oydu. Yaşamaları gerekiyordu, nefes alması, üretmesi, insanlara yol göstermesi...

Kapandığı karanlık odadan çıktı Nil. Doktorunun önerdiği protez bacağı kullanmaya karar verdi, en azından deneyecekti. Her zaman en büyük destekçisi olan annesinin yanına sokuldu, yanağına küçük bir buse kondurarak "Anneciğim; yağmuru, gök gürültüsünü, geceyi, karanlığı ve geçmişi affettim. Yeniden işime dönmeye, aynı kararlılıkla çalışmaya söz verdim kendime. Her şeye hazırım artık. Yaşamaktan korkmuyorum. Ben, senin bereketli topraklarda güzelliğine vurulup ismini verdiğin güzel kızın Nil'im. Kaldığım yerden devam edeceğim hayatıma."

Annesi zorunlu olarak verilmiş uzun bir molanın ardından kızını ilk kez bu kadar mutlu görmüştü karşısında. Nil, onun kızıydı ve yılmak ona hiç yakışmazdı. Artık ne uykusuzluk ne her gece görmekten usandığı kâbuslar, onu yıldıramayacaktı. Sakinleştiricilere, uyku haplarına ihtiyacı olmadan, korkmadan ve kaçmadan kendisiyle yüzleşecek ve kaldığı yerden, yeni bedeni ve arınmış ruhuyla, yoluna tek bacağıyla devam edecekti...